

Григор Константинов

На участниците в Международната
научна конференция
„Славянска и българска ономастика”,
В. Търново, 13–15.9.2012

В съждения обосновани, точни
вълнение струи многопосочно,
а въздухът дискусия таи.
Бележките се вмести в листата,
словата се подреждат в тишината,
тиктакането термини рои.

А те пък все към новостите тичат:
прабългарски следи ономастични
и адекватни в хидронимен план.
В поетонимология научна
с писателските топоними звучни
художественият герой е взрян

във цветовете на водите наши
и дири днешна хубост, а и раншна,
във женски християнски имена
у сърбите. И иска да попита:
„В названия на дрехи ли са скрити
загадки географски не една,

в румънците?” Но... всичко по реда си.
Очакват ни притихналите маси
да ги събудим и със устна реч.
С названия фамилни и душевни,
със топонима „бял”, но повседневно
да дирим българското надалеч.

Григор Константинов

По повод 25-години от кончината
на видния български ономаст
проф. Йордан Заимов

Живял сред българските имена,
живял за тях и въздух им е давал.
Рисувал топонимите в пана,
но винаги в нозете им оставал.

Макар с наставките да бил на „ти“,
пò вярвал на славянската идея,
но български, прабългарски черти
до сетен дъх във книгите си сеел.

С България отляво е творил,
във водната си мисия успявал
душата си, научния си стил
да изрази и нивга не забравял:

перото вдън-земята е перо,
дори когато с пълно гърло пееш.
На грешната земя правй добро,
така дори след тебе ще живееш.

13.09.2012 г.